

СЦЕНА ДЕВЯТАЯ.

Миледи Даври, и кавалерина Ернолдъ.

Ери. Какво можахме да направиме за злощастна-та тая ?

Мил. Можеше вѣкой много да направи когда-то тя самоволно ся склони на распарясованіе-то, и да ся отдалечи отъ тойзи домъ.

Ери. И защо да ся непотрудиме за да ея помири съ мужа своего ?

Мил. Това ще увѣковѣчи между нимъ ненависть-та и несогласіе-то, защо-то когда въ едно супружество, начне да владѣе неувѣреніе-то, не е възможно вече миръ да владѣе. Всяко помирение, кое-то може между нимъ да стане, е непостоянно и привременно. Отъ всяка малка причина абіе кровь-та ся распалява и несогласіе-то ся подновлява. По добръ ще е совсѣмъ союзъ-атъ да ся разрѣши и понеже въ таково обстоятелство законы-те наши позволяватъ распарясованіе-то, ще е безуміе ако го воспреме.

Ери. Азъ, кой-то самъ путешествовалъ, можа сто противни примѣри да ти дамъ.